

[Finansministeren.]

sig over en forholdsvis lang tid, har man fra regeringens side fundet det rimeligt også at give en vis frihed med hensyn til tidspunkterne for finansieringen. Det må så afhænge af markedsforholdene, i hvilket omfang man i de kommende to år kan emittere lån i henhold til denne lov. Men loven fastsætter, at betingelserne for optagelse af lån i henhold til loven til sin tid skal godkendes af rigsdagens finansudvalg.

De to andre lovforslag hører sammen med de forslag om indirekte skatter, som blev vedtaget af det høje landsting i søndags, og udgør sammen med disse love et samlet program for den økonomiske politik, der jo i øjeblikket må have til hovedformål at fremkalde en forbedring af Danmarks valutabalace overfor udlandet.

Der blev her i søndags gennemført forbrugsafgifter til et samlet provenu af små 300 mill. kr., vel nærmere ca. 280 mill. kr. Det var så tanken, at man dertil skulle føje direkte afgifter og bunden opsparing til et beløb af godt 200 mill. kr., så at der ialt bliver inddraget en årlig købekraft gennem disse foranstaltninger på ca. 500 mill. kr. Derudover regner man med at gennemføre besparelser i statens drift — og navnlig anlægsudgifter — på forhåbentlig op imod 100 mill. kr., så at der gennem denne stramning af finanspolitikken ialt skulle blive inddraget en købekraft på ca. 600 mill. kr. årlig indtil videre, naturligvis med det formål at begrænse forbruget her i landet og derved aflaste importen og muliggøre en større eksport af danske varer.

De to lovforslag, jeg her skal forelægge for det høje landsting, er for det første forslag til lov om bunden opsparing. Det omfatter skatteårene 1950—51 og 1951—52, idet det er tanken, at den første rate af denne bundne opsparing skal opkræves til foråret med forfaldsdag 1. marts, og den anden til efteråret, så at den første kommer ind under skatteåret 1950—51 og altså stort set lignes på indtægterne for året 1949, medens den anden halvdel lignes på indtægten for 1950, svarende til skatteåret 1951—52.

Det drejer sig dels om en bunden opsparing for personer, dels om en bunden

opsparing for selskaber. For personers vedkommende er undergrænsen: skattepligtige indtægter med i skatteloven hjemlede fradrag på 6 000 kr. for ikke-forsørgere og 8 000 kr. for forsørgere, og der findes i lovforslagets § 2 en skala, hvorefter man for de største indkomster beskatter indkomsten udover 100 000 kr. med 10 pct. Provenuet af denne bundne opsparing for personer er anslået til 170 mill. kr. Den bundne opsparing for selskaber udskrives på nøjagtig samme måde som den værnescat på selskaber, jeg lige har omtalt, og kan derfor ventes at indbringe et lignende beløb, altså ca. 25 mill. kr. Ialt skulle denne bundne opsparing indbringe ca. 195 mill. kr.

Det er tanken, at denne bundne opsparing skal forrentes med 4 pct. p. a. og tilbagebetales på et tidspunkt, som bestemmes af finansministeren med godkendelse af rigsdagens finansudvalg, dog senest inden udgangen af 1958. Det drejer sig altså om en bindingsperiode på 8 år. Tanken er naturligvis den, at det gælder om at inddrage købekraften for at begrænse forbruget i landets nuværende vanskelige situation, men da der er grund til at håbe, at denne situation vil være bedre i løbet af nogle år — forhåbentlig i løbet af få år —, er beløbet opkrævet som en bunden opsparing, så at det om nogle år skal tilbagebetales. Medens den bundne opsparing for selskaber skal indbetales i statskassen og hensesættes på en spærret konto i nationalbanken, hvorfra den kan frigives, når beløbet skal tilbagebetales selskaberne, er det bestemt, at den bundne opsparing for personer ikke skal indbetales til statskassen, men derimod skal indsættes på en spærret konto for den pågældende person i en bank eller sparekasse eller i overformynderiet, og det vil naturligvis for det alt overvejende flertals vedkommende blive en bank eller sparekasse. Derved sparer man en hel del administration for statens vedkommende, men ordningen har naturligvis — og det har været hovedtanken med den — yderligere den baggrund, at man ved at binde disse beløb i banker og sparekasser undlader at formindske likviditeten i vore pengeinstitutter så meget, som det ellers ville være sket.

Da der i bladene i de sidste dage har